

Sygn. akt III Ca 172/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 sierpnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Magdalena Balion – Hajduk

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2021 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko M. S. (poprzednio R.)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 27 listopada 2020 r., sygn. akt II C 1466/19

1. **oddala apelację;**

2. **przyznaje kuratorowi pozwanej adw. M. S. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach wynagrodzenie w kwocie 221,40zł (dwieście dwadzieścia jeden złotych i czterdzieści groszy), w tym 41,40zł (czterdzieści jeden złotych i czterdzieści groszy) podatku od towarów i usług;**

3. **nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 221,40zł (dwieście dwadzieścia jeden złotych i czterdzieści groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.**

SSO Magdalena Balion – Hajduk

Sygn. akt III Ca 172/21

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 27 listopada 2020 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanej M. S. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 4 443,28zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej (...) rocznie, liczonymi od kwoty 3866,02zł od dnia 26 grudnia 2016 roku, zasądził od pozwanej na rzecz powoda koszty procesu oraz przyznał wynagrodzenie kuratorowi dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej.

Sąd Rejonowy ustalił, iż pozwana 24 grudnia 2015 roku zawarła z powodem umowę kredytu na zakup Towarów/ Usług nr (...) na czas określony od 24 grudnia 2015 roku do dnia 24 grudnia 2018 roku. Przedmiotem umowy był kredyt na zakup towarów na kwotę 4.405,33 zł. Kredyt miał zostać spłacony w 36 ratach wynoszących 142,17 zł. Całkowita kwota kredytu została określona na kwotę 5.118,12 zł.

Pismem z 17 października 2016 roku powód wypowiedział umowę kredytu i poinformował, że pozwana jest obowiązana do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi za okres korzystania z

kredytu, nie później niż w terminie 30 dni od otrzymania wypowiedzenia. Wezwanie zostało odebrane przez pozwaną w dniu 28 października 2016 roku.

W dniu 21 grudnia 2016 roku pozwana dokonała wpłaty na rzecz pozwanej w kwocie 697,03 zł.

Na dzień 23 grudnia 2016 roku zadłużenie z tytułu umowy kredytu wynosiło 4.443,28 zł i na tą kwotę składały się: należność główna w kwocie 3.866,02 zł, odsetki za okres od dnia 24 grudnia 2015 roku do dnia wystawienia wyciągu w kwocie 277,26 zł, koszty, opłaty i prowizje w kwocie 300 zł oraz dalsze odsetki obciążające dłużnika od dnia następnego po dniu wystawienia wyciągu do dnia zapłaty obliczone od kwoty 3.866,02 zł naliczane według stałej stopy procentowej w wysokości 10% w stosunku rocznym.

Sąd Rejonowy jako podstawę rozstrzygnięcia wskazał przepisy ustawy z 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe (Dz.U.2016.1988 t.j.) oraz przepisy ustawy z 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz.U.2016.1528 t.j.). Sąd Rejonowy podkreślił, że fakt zawarcia przez pozwaną umowy kredytu był bezsporny. Kurator ustanowiony dla pozwanej nie kwestionował tej okoliczności, a powód przedstawił dokument umowy kredytu z załącznikami potwierdzający powstanie stosunku prawnego między stronami.

Sąd I instancji uznał, że chociaż w wypowiedzeniu umowy z 17 października 2016 roku nie została zawarta informacja dotycząca możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia o której mowa w art. 75c prawa bankowego, to mając na uwadze fakt, iż przez prawie rok trwania umowy kredytowej pozwana nie dokonała żadnych wpłat, a po skierowaniu do niej wypowiedzenia umowy wraz z wezwaniem do zapłaty dokonała tylko jednej wpłaty w łącznej kwocie 697,03 zł, trudno formułować zarzut przeciwko powodowi o braku możliwości restrukturyzacji zadłużenia. Pozwana odebrała osobiście wypowiedzenie, zapoznała się z jego treścią. Zgodnie z ust 5 pkt 2 lit. c umowy kredytu o nr (...), w przypadku braku spłaty lub opóźnień w płatności Bank może wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia jeśli nastąpiło opóźnienie w zapłacie minimum dwóch pełnych rat. Zasadność i wysokość roszczenia wynika natomiast wprost z umowy kredytu na zakup towaru z dnia 24 grudnia 2015 roku, która to została przedłożona w oryginale.

Kurator działający w imieniu pozwanej, nieznaney z miejsca pobytu, w apelacji w zakresie pkt 1, 3 i 4 wyroku zarzucił naruszenie art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 75c prawa bankowego przez uznanie, że wypowiedzenie umowy kredytu jest ważne, w przypadku braku wcześniejszego wezwania kredytobiorcy do spłaty i zaniedbania czynności określonych w art. 75c prawa bankowego, sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że powód udowodniła spełnienie świadczenia na rzecz pozwanej tj. wypłatę kwoty kredytu oraz wysokość i zasadność roszczenia.

Kurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów procesu i przyznanie wynagrodzenia na swoją rzecz od Skarbu Państwa względnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz pozostawienia temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach wynagrodzenia kuratora za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie mogła odnieść skutku.

Sąd Okręgowy podziela i uznaje za własne zarówno poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, jak i dokonane rozważania prawne. Sąd pierwszej instancji dokonał oceny przedstawionego przez powoda materiału dowodowego zgodnie z kryteriami wynikającymi z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił w sprawie stan faktyczny, wskazał fakty, które uznał za udowodnione i dowody, na których się oparł. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy nie naruszają reguł wynikających z doświadczenia życiowego i zasad logiki. Zatem ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego Sąd odwoławczy przyjmuje za swoje, nie znajdując podstaw do ich korygowania.

Odnosząc się do zarzutu poczynienia przez Sąd I instancji sprzecznych ustaleń faktycznych z materiałem dowodowym zwrócić należy uwagę, że powód przedłożył umowę kredytu z 24 grudnia 2015 roku, wyciągu z ksiąg banku, zestawienie dokonanych wpłat wypowiedzenie. Pozwana nie kwestionowała zawarcia umowy, co więcej w dniu 21 grudnia 2016 roku dokonała wpłaty kwoty 697,03zł na rachunek techniczny kredytu, co potwierdza że zawarła umowę kredytu i otrzymała środki pieniężne, skoro poczuwała się do ich zwrotu.

Zgodnie z art. 75c ust. 1 ustawy prawo bankowe jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. Ust. 2 stanowi, że w wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Wypowiedzenie umowy z 17 października 2016 roku nie zawierało informacji o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia, co skutkuje nieważnością wypowiedzenia. Jednakże jak wynika z umowy kredytu została ona zawarta na czas określony od 24 grudnia 2015 roku do dnia 24 grudnia 2018 roku. W toku procesu okres ten upłynął, a zatem wszystkie raty kredytu stały się wymagalne wraz z odsetkami.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy uznał roszczenie powoda za uzasadnione i na mocy art.385 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art.98 § 1 i art.108 § 1 k.p.c. oraz art. 113 ust 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

SSO Magdalena Balion – Hajduk